



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5948/2020
10.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саво Грујић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Нововић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6697/17 од 13.09.2018. године, у седници већа одржаној 10.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6697/17 од 13.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 374/16 од 28.04.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга плати износ од 69.000 евра са каматом, коју прописује Европска централна банка почев од 01.10.2008. године па до 25.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па до исплате по стопи прописаној Законом о затезној камати на евро, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 957.760,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6697/17 од 13.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 374/16 од 28.04.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, као ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује. Пред другостепеним судом није дошло до погрешне ни непотпуне примене одредаба процесног закона које су биле од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде. Због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се ревизијом указује тврдњом о нејасним и противречним разлозима, као и оспоравањем утврђеног чињеничног стања, ревизија се не може изјавити у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац у својству зајмодавца и тужени у својству зајмопримца, закључили су уговор о зајму за износ од 70.000 евра, на коме су потписи оверени пред судом, под Ов.бр. ../2006 дана 03.10.2006. године, са роком враћања до 01.08.2008. године, без камате. Конституисано је заложно право у корист зајмодавца на двособном стану површине 67 м² у ... у ул. ... бр. ..., уз сагласност супруге зајмопримца, која је ту сагласност оверила под Ов.бр. ../06 дана 03.10.2006. године. Тужилац је туженом предао новачни износ од 70.000 евра након овере уговора, а тужени је тужиоцу на име дела зајма вратио износ од 1.000 евра.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је међу парничним странкама дошло до закључења писменог уговора о зајму у смислу чл.557. став 1. Закона о облигационим односима, по основу кога је тужени у својству зајмопримца био у обавези да врати тужиоцу 70.000 евра, уз обавезу да наведени износ врати у уговореном року - до 01.08.2008. године. Међутим, како је тужени своју обавезу испунио у незнатном делу, исплатом износа од 1.000,00 евра, то је правилном применом чл.562. ЗОО, побијаном одлуком обавезан тужени да врати тужиоцу преостали дуговани износ са каматом почев од дана падања у доцњу, у смислу члана 277. у вези члана 324. Закона о облигационим односима.

Ревизијом туженог се указује на погрешну примену материјалног права и тврди да тужени није у обавези да тужиоцу врати новчану позајмицу у износу од 69.000 евра, јер је уговор о зајму закључен 31.10.2006. године, из кога је настало спорно потраживање, само део другог уговора закљученог 15.12.2006. године, а да је тај други уговор, уз пристанак туженог, настао из пословног односа тужиоца са трећим лицем - фирмом „Неофармис“ д.о.о. Наводи су неосновани, јер није утврђено да је уговор о зајму из кога је настала спорна обавеза, привидан правни посао, чија би последица била апсолутна ништавост (нити је таква врста судске заштите тражена). Наиме, у току поступка пред нижестепеним судовима је утврђено да је потраживање тужиоца из уговора о зајму обезбеђено хипотеком, да је уговор сачињен у писменој форми (иако се не ради о обавезној форми) и да је након овере у суду, и по основу тог уговора, тужилац предао туженом одређени износ новца. Са друге стране, тужени није доказао да је осим закљученог уговора о зајму, било других новчаних позајмица ни да је са тужиоцем и трећим лицем био у било каквом пословном односу, односно да је спорно потраживање настало из другог правног посла.

Са напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић